Ranga Rao

పులి తల మనిషి

ప్రతాప రవిశంకర్

సనమ్ తేరీ కసమ్—

సినిమా మొదలయింది. దీపాలు పూర్తిగా ఆరిపోయాయి. బాల్కనీలో కూర్చుంది మనోరమ.

ఆమె నిమిష నిమిషానికీ వెనక్కు తిరిగి చూస్తోంది. అంతా చీకటిగా వుంది. ఎవరెవరో వస్తున్నారు.

కాని—మనోరమకు కావలసిన మనిషి రావటంలేదు. ఆమె మనసు అందుకే ఆందోళనగా వుంది.

కుమార్ ఎందుకు రాలేదు? తప్పకుండా వస్తాననీ రెండు టిక్కెట్లు తీసుకొని లోపలకు వెళ్ళి కూర్చోమనీ గట్టిగానే చెప్పాడు.

అందుకే మనోరమ ముందుగానే వచ్చి రెండు బాల్కనీ టిక్కెట్లు తీసుకుంది. లోపలకు వచ్చి కూర్చుంది.

న్యూస్ రీల్స్ మొదలయ్యాయి. రెండు పూర్తిగా ఐపోయాయి. ఇంకేవో రకరకాల ఎడ్వర్టయిజ్‌మెంట్లు....

అవీ అయిపోతున్నా కుమార్ రాలేదు.

చివరకు సినిమా కూడా మొదలయ్యింది.

మనోరమకు ఏం చెయ్యటానికీ తోచలేదు. అతను రాలేదని తను కూడా బయటకు వెళ్ళిపోతే?

వెళ్ళొచ్చు. కాని తను వెళ్ళిన తర్వాత అతను వస్తే బాధపడతాడు. తన తొందరపాటును అతను క్షమించడు.

ఇప్పుడేమిటి చెయ్యటం?

ఇలా ఆలోచిస్తోంది మనోరమ.

అతను తప్పకుండా వస్తాడనే రెండో టిక్కెట్టును కూడా గేటు దగ్గరున్న మనిషికి ఇచ్చేసింది చెప్పి. అతను దాన్ని కూడా కట్ చేశాడు.

థియేటర్ పూర్తిగా నిండిపోయింది.

సినిమా జరుగుతోంది. అంతా ఎంతో ఆసక్తిగా స్క్రీన్ మీదకు చూస్తున్నారు—ఒక్క మనోరమ తప్ప.

ఆమె ఇంకా వెనక్కి తిరిగి చూస్తోంది.

డోర్ మూసి వుంది. ఇప్పుడెవ్వరూ రావటం లేదు. బుక్కింగ్ క్లోజ్ చేసి వుంటారు.

అప్పుడు మనోరమ — కుమార్ వస్తాడనే ఆశను పూర్తిగా వదులుకున్నది. లేచి బయటకు వెళ్ళిపోదామని అనుకున్నది.

కాని స్క్రీన్ మీదకు చూడగానే, ఓ ఐదు నిముషాలయినా సినిమా చూసి వెళ్ళాలని అనుకున్నది. సినిమా బావుందని తప్పకుండా చూడాలనీ అనుకున్నది. అందుకే కుమార్‌తో కలసి ఆ రోజు చూడటానికి ప్రోగ్రాం వేసుకొన్నది.

ఐతే—ఇలా జరిగింది.

ఆలోచనల్లో మునిగిపోయిన మనోరమ తన పక్కనే

ఖాళీగా వున్న ఛెయిర్లోకి ఓ మనిషి వచ్చి పిల్లిలా దూర్చోవటాన్ని గమనించలేకపోయింది.

ఒకే ఒక్క నిమిషం గడిచిన తర్వాత—ఆమె చేతికి అతడి చెయ్యి తగలగానే వులిక్కిపడి తలతిప్పి అతడ్ని చూసింది.

అతను—సన్నగా వున్నాడు. పొడుగ్గా వున్న మొహం ముందుకు పొడుచుకువచ్చిన కళ్ళు.... సన్నని మీసాలతో అదోలా వున్నాడు.. అతడి పెదవులు అదోలా నవ్వుతున్నాయి.

చటుక్కున తన చేతిని లాక్కుంది.

అతను నవ్వాడు.

నవ్వి "కంగారు పడకు .... నా పేరు జాన్సన్" అన్నాడు.

మనోరమ వెంటనే మాట్లాడలేకపోయింది.

ఎవరితను?

తను అడక్కుండానే తన పేరు జాన్సన్ అని ఎందుకు చెబుతున్నాడు? అనుకుంది.

జాన్సన్ మరింతగా మనోరమ పక్కకు వొంగి "ఈ సినిమాను జంటగానే చూడాలి .... ఒంటిగా చూడకూడదు. అందుకే నేను వచ్చాను" అన్నాడు.

మనోరమకు కోపం ఆగలేదు.

"యూ ఫూల్ ....అరిచి గొడవ చేస్తాను. ఈ థియేటర్ వాళ్ళు నిన్ను పిండిచేస్తారు" అన్నది.

అతను మళ్ళీ నవ్వాడు.

నవ్వి "అలా చేస్తే నీకే ప్రమాదం....నీకే కాదు .. ఇప్పటివరకూ నువ్వు ఇక్కడకు వస్తాడని ఎదురుచూసిన కుమార్ కు కూడా ప్రమాదమే" అన్నాడు.

6

ఉలిక్కిపడింది మనోరమ.

భయంగా అతడి కళ్ళలోకి చూసింది.

"ఇప్పుడు నువ్వు సస్పెన్స్‌లో పడిపోయావ్ మనోరమా. నేనెవరో నీకు తెలీదు. కాని నీ గురించి నాకు అంతా తెలుసు. కుమార్ నిన్ను కలుసుకోలేడు."

"ఏమయ్యింది? నా కుమార్‌కు యేం జరిగింది?" ఆత్రంగా అడిగింది.

"అంతా సస్పెన్స్.... ఇప్పుడు ఇక్కడ నీకు నేనేమీ చెప్పను. ముందు నువ్వు నాతో బయల్దేరాలి."

"ఎక్కడికి?"

"అదీ కూడా సస్పెన్స్.... నువ్వు పిచ్చి ప్రశ్నలు అడక్కూడదు. నీ ప్రశ్నలకు నేను జవాబులు చెప్పను... ఒక్క విషయం చెప్పగలను. ఇప్పుడు నీ కుమార్ మా బందీగా వున్నాడు. అతడి ప్రాణాలు నిలవాలంటే నువ్వు నోర్మూసుకొని నాతో బయల్దేరక తప్పదు" అన్నాడు జాన్సన్.

అతనంత గట్టిగా చెప్పిన తర్వాత మనోరమ ఇంకె లాంటి ప్రశ్నలూ అడగలేకపోయింది.

ఆమెకి నిజంగానే అంతా సస్పెన్స్‌గా వున్నది.

అసలేమిటి ఇదంతా?

ఈ జాన్సన్ ఎవరు? కుమార్‌ను ఎందుకు బందీని చేశారు? ఇప్పుడు తనని తీసుకెళ్ళి ఏం చేస్తారు?

ఎవరు వీళ్ళంతా?

సినిమా జరుగుతూనే వుంది.

"ఇక వెళదామా?" చిన్నగా అన్నాడు జాన్సన్.

అప్పుడే ఓ ఆలోచన వచ్చింది మనోరమకి-అక్కడే ఎవరికయినా అతడి గురించి చెబితే? తన కుమార్‌ను

యెక్కడో బందీగా చేశాడనీ ఇప్పుడు తనని కూడా రమ్మంటున్నాడనీ ఎవరికయినా చెప్పి తమని రక్షించమని అడిగితే?

కాని త్వరలోనే ఆమె అలాంటి ఆలోచనను విరమించుకున్నది. తనలా చెప్పినా తనమాట యెవరూ నమ్మరు. అతను తనెవరో తెలియదనీ తనకీ అతనికీ ఎలాంటి సంబంధమూ లేదని అంటాడు. అంతేకాదు. బయటకు వెళ్ళిన తర్వాత తనని కూడా కుమార్ ని బందీ చేసినట్టుగానే చేస్తాడు.

అందుకని మనోరమ ప్రతిఘటించదల్చుకోలేదు.

"ఏమిటీ ఆలోచిస్తున్నావ్?" అడిగాడు నవ్వుతూ.

"పద.... వెళదాం...." లేచి నిల్చుంది.

జాన్సన్ కూడా నిలుచున్నాడు.

నిమిషం తర్వాత బయటకొచ్చారు.

రోడ్డువారగా ఓ నల్లటి ఎంబాసిడర్ కారు ఆగివుంది. అతను డోర్ తెరిచాడు. ఆమె అతడికేసి ఒక్కసారి అనుమానంగా చూసి లోపల కూర్చుంది.

అతను డోర్ మూసి తనూ కూర్చుని స్టార్టు చేశాడు.

ముందుకు కదిలింది.

రోడ్డు దీపాలు ప్రకాశవంతంగా వెలుగుతున్నాయి.

షాపులనిండా జనం క్రిక్కిరిసి వున్నారు.

ఆమె మవునంగా ఆలోచిస్తోంది.

కారు నెమ్మదిగా వెళుతూనే ఓ చీకటి సందులోకి ప్రవేశించింది. ఆ రోడ్డులో జనసంచారం లేదు.

కారు ఆగిపోయింది.

జాన్సన్ నల్లటి రిబ్బనులాంటి గుడ్డనుతీసి ఆమె కళ్ళకి కట్టాడు.

"భయపడకు. ఇదంతా ముందు జాగ్రత్తగా ఇలా చేస్తాము. నీకు డిటెక్టివ్ నవలలు చదివే అలవాటు వుందా? అలాంటి అలవాటు నీకు వుంటే ఇదంతా థ్రిల్లింగ్‌గా వుంటుంది" అని ఈసారి పెద్దగా నవ్వాడు.

మనోరమకు నవ్వురాలేదు.

ఏడుపు వచ్చింది.

ఎవడీ జాన్సన్ ....ఎందుకు తననిలా ఏడిపిస్తున్నాడు? ఇంతకీ ఏం జరగబోతోంది? తను ఎక్కడికి వెళుతోంది?

నిజంగా కుమార్ బందీ ఐనాడా?

కారు మళ్ళీ ముందుకు కదిలింది.

2

కాంతారావు ఇంట్లోనించి బయటకు వచ్చాడు. బయటకు వస్తూనే చేతికున్న వాచీకేసి చూసుకున్నాడు.

తొమ్మిది గంటలు దాటుతోంది.

అతను సిగరెట్టు ముట్టించాడు.

రోడ్డుమీద నడుస్తున్నాడు. ఎక్కువగా జనసంచారం లేదు. అప్పుడప్పుడు ఒకరిద్దరు మనుషులు యెదురు వస్తున్నారు.

కాంతారావు బ్రహ్మచారి. అతను అందంగానే వుంటాడు. పొడుగ్గా — అందుకు తగిన లావులో ఆడ వాళ్ళను ఇట్టే ఆకరిస్తాడు.

అతను ఓ చిన్న తరహా వ్యాపారం చేస్తున్నాడు. ప్రజలకు కావలసిన నిత్యావసర వస్తువులను కొన్నింటిని తక్కువ ధరకు కొని వాటిని ఎక్కువ ధరకు అమ్ముతూ వుంటాడు. నిజానికి ఆ వ్యాపారంలో అతను ఎక్కువగా కష్టపడుతున్నది ఏమీ లేదు. ఎందుకంటే అతని దగ్గర పనిచేసే ఇద్దరు యువకులే ఆ వ్యాపారాన్ని సమర్థ

శంతంగా నిర్వహిస్తున్నారు.

కేవలం డబ్బు అజమాయిషీ లాభాలు మాత్రం కాంతారావువి.

అందుకే అతను తీరిగ్గా—విలాసంగా తిరుగుతూ వుంటాడు. అలా తిరుగుతూనే కాంతారావు కొన్ని రోజుల క్రితం ఓ అమ్మాయి ప్రేమలో పడ్డాడు. ఆ అమ్మాయి పేరు కస్తూరి. యెక్కడో ఓ ప్రయివేటు కంపెనీలో ఉద్యోగం చేస్తోంది.

తరచుగా కాంతారావు తన ప్రియురాలిని కలుసుకుంటూనే వున్నాడు. యెప్పుడయినా బిజీగా వుండి కస్తూరిని కలుసుకోలేకపోతే అతనికి పిచ్చెక్కినట్టుగా వుంటుంది.

క్రితం రోజు అతనికి కస్తూరిని కలుసుకోటం కుదర లేదు. అందుకే కాంతారావు ఇప్పుడు ఆమెను కలుసు కోటానికి బయల్దేరాడు.

అతని చేతిలో సిగరెట్టు చివరివరకూ కాలిపోయింది. దాన్ని దూరంగా విసిరాడు.

కాంతారావు కళ్ళముందు కస్తూరి రూపం కదులు తోంది. త్వరగా వెళ్ళి ఆమెను కలుసుకోవాలని నడక వేగాన్ని పెంచాడు.

* * *

తలుపులు మూసి వున్నాయి.

బెడ్ మీద పడుకొని వుంది కస్తూరి. వెల్లకింతలా పడుకోవటంవల్ల పైన తిరుగుతున్న ఫ్యానుగాలికి ఆమె పమిట చెదిరిపోయింది.

ఐనా ఆమె ఆ విషయాన్ని తెలిసి కూడా అలాగే పడుకొని వుంది. కస్తూరి ఆలోచనలన్నీ కాంతారావు మీదే

వున్నాయి.

ఎందువల్లనో ఆమెకు ఆ సమయంలో భరించలేని విరహవేదనగా వుంది. కాంతారావు అందమైన రూపం కళ్ళముందు కదులుతోంది. ఆమె తలకింద వున్న దిండును తీసి గుండెలమీద వేసుకున్నది.

సరిగ్గా అప్పుడే తలుపులమీద గట్టిగా చప్పుడయింది.

ఉలిక్కిపడింది కస్తూరి.

ఎవరు?

ఎవరై వుంటారు? కాంతారావు కాదు. అతడైతే అలా చప్పుడు చెయ్యడు. చిన్నగా వేలితో కొడతాడు. అది అతడి అలవాటు.

లేచి నిల్చుంది.

తలుపులమీద చప్పుడు అవుతూనే వుంది.

"ఎవరు?" అన్నది.

"త్వరగా తలుపు తియ్యండి."

గబగబా వెళ్ళి తలుపులు తెరిచింది.

ఎదురుగా—ఎవరో ఓ మనిషి నిలుచుని వున్నాడు. ఓ మాదిరి లావుగా వున్నాడు.

"మీరు కస్తూరిగారేనా?" గౌరవంగా అడిగాడు.

"అవును. ఎందుకు?"

"కాంతారావుగారు మీకు తెలుసా?"

"తెలుసు....ఎందుకు?"

"సారీ....ఆయనకి ఓ అరగంట క్రితం చిన్న యాక్సిడెంటయ్యింది. హాస్పిటల్లో వున్నారు. ఇప్పుడే స్పృహ వచ్చింది. ఆయన మీ పేరు—ఎడ్రసు చెప్పి అక్కడికి తీసుకు రమ్మన్నారు."

భయపడింది కస్తూరి.

"ఇప్పుడెలా వుంది? దెబ్బలు తగిలాయా?"

"ఫర్వాలేదు. అన్నీ తర్వాత మాట్లాడుకోవచ్చు.... ముందు మీరు బయల్దేరండి " తొందరచేశాడు అతను.

ఇక ఆలస్యం చెయ్యదల్చుకోలేదు కస్తూరి.

ఆమె పడుతున్న విరహవేదనంతా కాంతారావుకు ప్రమాదం జరిగిందని తెలియగానే మాయమయిపోయింది.

తాళంపెట్టి గదిలోపలి లైటును తీయకుండానే అతడితో బయటకొచ్చింది. అక్కడ రోడ్డు పక్కనే కారు ఆగివుంది.

అతను డోర్ తెరిచాడు.

కస్తూరి లోపల కూర్చున్నది. వెంటనే ఎంబాసిడర్ కారు స్టార్టయి ముందుకు కదిలింది.

నిముషం గడిచింది.

మెయిన్ రోడ్డుమీదనించి వెళుతోంది కారు. ఐనా బ్యాక్ డోర్స్‌కు నల్లని అద్దాలు పైకి లేవటంవల్ల కస్తూరికి పక్కనించి ఏమీ కనపడటంలేదు.

"ఇంతకీ అతన్ని ఏ హాస్పిటల్లో ఎడ్మిట్ చేశారు? అసలు యాక్సిడెంట్ ఎలా జరిగింది?" అడిగింది కస్తూరి.

ఆ కారు నడుపుతున్న మనిషి కస్తూరి ప్రశ్నలకు జవాబు చెప్పలేదు. చెప్పకుండా ఆమె గమనించకుండా చిన్న బటన్ నొక్కాడు.

వెంటనే కస్తూరి పక్కనించి ఏదో ద్రవం జల్లులాగా వచ్చి ఆమె మొహంమీద పడింది.

ఉక్కిరి బిక్కిరయ్యింది కస్తూరి.

ఆ క్షణంలోనే ఆమెకు అర్థమయ్యింది తను యెంతో సులభంగా మోసపోయిందని.

మై గాడ్ .... యిప్పుడేమిటి చెయ్యటం? కాంతా

రావుకు ఈ విషయం ఎలా తెలుస్తుంది?

భయంతో వణికిపోయింది. ఆ భయంలోనే కస్తూరికి స్పృహపోయింది.

కారు నడుపుతున్న ఆ మనిషి చిన్నగా నవ్వుకొని కారు వేగాన్ని మరింతగా పెంచాడు.

3

ఆశ్చర్యపోయాడు కాంతారావు ఇంటికి వేల్లాడుతున్న తాళాన్ని చూడగానే.

కస్తూరి ఈ సమయంలో యెక్కడికి వెళ్ళింది?

కొంచెంసేపు అక్కడే నిలబడిపోయాడు. ఆ టైములో కస్తూరి యెక్కడికీ వెళ్ళదనీ, తనకోసమే ఎదురుచూస్తూ వుంటుందనీ అతనికి తెలుసు.

కాని—అతను అనుకున్న దానికి వ్యతిరేకంగా ఇప్పుడు కస్తూరి ఇంట్లో లేదు.

ఏదయినా అర్జంటు పనిమీద ఎక్కడికైనా బయటకు వెళ్ళి వుంటుందనీ, కొంచెంసేపటి తర్వాత తిరిగివస్తుందనీ అనుకొని అక్కడే వుండిపోయాడు—ఓ సిగరెట్టు వెలిగించి.

ఇరవై నిమిషాలు యెదురుచూసినా కస్తూరి జాడ తెలియలేదు.

అతనికి కస్తూరి మీద కోపం వచ్చింది.

తను ఎంతో ఆశతో—ఆత్రుతతో తనని కలుసుకోటానికి వస్తాడని తెలిసికూడా కస్తూరి యెక్కడికి వెళ్ళింది?

అంత అవసరం యేమొచ్చింది?

ఫ్రెండ్‌తో సినిమాకు వెళ్ళిందా?

వెళ్ళినా ఈ టైముకు తప్పకుండా తిరిగి రావాలి.

మరి ఎందుకు రాలేదు.

జుట్టు పీక్కున్నాడు కాంతారావు. అతను ఇంతకు ముందు యెప్పుడూ కస్తూరిని కలుసుకోవాలని వచ్చి అంత నిరుత్సాహాన్ని ఎదుర్కోలేదు.

ఇక అక్కడ ఆమెకోసం ఎదురుచూడదల్చుకోలేదు. మరో వారం రోజులవరకూ కస్తూరిని కలుసుకోగూడదనే ఓ నిర్ణయాన్ని అక్కడే తీసుకొని కదిలాడు కాంతారావు.

ఆ రోడ్డు చివరకు వచ్చేసరికి అక్కడి కిల్లీకొట్టు తెరిచే వున్నది. అప్పుడప్పుడు అతను అక్కడ సిగరెట్లు తీసుకొంటూ వుంటాడు.

కిల్లీకొట్టు దగ్గరకు నడిచాడు.

కొట్టువాడు కాంతారావును గుర్తించినట్టు చిన్నగా పలకరింపు నవ్వు నవ్వాడు.

ఒక ప్యాకెట్టు గోల్డుఫ్లేక్ సిగరెట్లు తీసుకున్నాడు కాంతారావు. అక్కడే లైటర్‌తో ఓ సిగరెట్టును వెలిగించుకుంటూ ఒక్క నిమిషం ఆలోచించాడు.

కస్తూరి గురించి ఈ కొట్టువాడికి తెలిసే అవకాశం వుంటుందా? ఆమె ఎన్ని గంటలకు ఇంట్లోనించి బయటకు వెళ్ళిందో ఇతను చెప్పగలడా? అని.

చిల్లర అందుకొంటూ "నీకు కస్తూరి తెలుసునా?" అనడిగాడు అతన్ని.

"పేరు తెలియదు సార్. మీరు అప్పుడప్పుడు మాట్లాడే ఆమె గురించేనా మీరు అడుగుతున్నారు" అన్నాడు.

"అవును. ఆమె ఇంట్లోనించి ఈ వైపుగా వెళ్ళటం నువ్వు చూశావా?"

అతను ఎక్కువసేపు ఆలోచించకుండానే "కొంచెం

సేపటి క్రితం ఆ యువతి నల్లరంగు అంబాసిడర్ కారులో వెళ్ళటం చూశాను సార్ ...."

ఆశ్చర్యపోయాడు కాంతారావు.

"నువ్వు సరిగ్గా చూశావా? ఆమేనంటావా?"

"ఇక్కడ సరిగ్గా వెలుతురు లేదు సార్ .... నా కొట్లో ఈ గుడ్డి దీపం వెలుగుతోంది. ఒక్కసారి తలతిప్పి నా కొట్టువేపు చూసింది. అప్పుడే నేనుకూడా చూశాను."

"ఆ కారులో ఎంతమంది వున్నారు? ఇంకెవరైనా ఉన్నారా?"

"లేరు....ఇంకెవ్వరూ ఉన్నట్టుగా నాకు అనిపించ లేదు. డ్రయివర్ — ఆమె — యిద్దరే ఉన్నట్టున్నారు."

అతనికి థాంక్స్ చెప్పి కొంచెం సేపటి తర్వాత అక్కడినించి బయల్దేరాడు కాంతారావు.

ఇప్పుడు అతని ఆలోచనలు పూర్తిగా మారిపోయాయి. ఇప్పుడతనికి కస్తూరిమీద కోపం పోయి ఆ స్థానంలో సన్నని భయం చోటు చేసుకున్నది.

కస్తూరి ఒంటరిగా కార్లో యెక్కడికి వెళ్ళింది? తనంతట తనుగా వెళ్ళిందా? యెవరైనా బలవంతంగా తీసుకు వెళ్ళారా?

అలా అయివుండదు. బలవంతంగా తీసుకువెళుతుంటే కస్తూరి వూరుకోదు. కేకలు పెడుతుంది. గొడవచేస్తుంది.

కాని కస్తూరి మామూలుగానే వెళ్ళిందని కిళ్ళీకొట్టు మనిషి చెప్పాడు.

అంటే కస్తూరి ఇష్టపడే కార్లో వెళ్ళి వుంటుంది.

ఎందుకు వెళ్ళింది?

అతను నడుస్తూనే తీవ్రంగా ఆలోచించాడు.

తల నొప్పికూడా వచ్చింది.

ఇంటి దగ్గరకు వచ్చాడు.

ఇప్పుడు తనేం చేయ్యాలి?

తన గదిలో బెడ్ మీద పడుకొని చాలా సేపటివరకూ ఆలోచిస్తూ చివరకు ఎప్పటికో నిద్రలోకి జారుకున్నాడు కాంతారావు.

4

కారు ఆగింది చిన్న కుదుపుతో—ఒక్కసారి ముందుకీ వెనక్కీ వూగింది మనోరమ.

డోర్ తెరిచిన చప్పుడయ్యింది. మళ్ళీ చప్పుడుతో మూసుకుంది.

"దిగు" అన్నాడు జాన్సన్ డోర్ తెరుస్తూ.

కార్లోనించి బయటకు వచ్చింది మనోరమ.

అక్కడంతా నిశ్శబ్దంగా వుంది. అది ఏ ప్రాంతమో ఆమెకు తెలీదు, కళ్ళకు ఆ నల్లటి రిబ్బన్ వుండటంతో—

చల్లని గాలి విసురుగా వీస్తోంది.

ఆమె చెయ్యి పట్టుకున్నాడు జాన్సన్. అతనితో అడుగులు వేస్తూ "ఇది యే ప్రాంతం? యిప్పుడు మనం యెక్కడికి వచ్చాము" అన్నది మనోరమ కొంచెం ధైర్యంచేసి.

జాన్సన్ నవ్వాడు.

నవ్వి "ఇది ఏ ప్రాంతమో-మనం ఎక్కడికి వచ్చామో తెలీకుండా వుండటానికే నీ కళ్ళకు గంతలు కట్టాను. నువ్వింత తెలివితక్కువగా అడుగుతావని అనుకోలేదు" అన్నాడు.

మనోరమ మాట్లాడలేదు.

బరబరమని చప్పుడయ్యింది. తర్వాత తలుపులు తెరుచుకుంటున్న చప్పుడు కూడా అయ్యింది.

జాన్సన్ ఆమెను నడిపిస్తున్నాడు. అతని చెయ్యి మనోరమ చేతిని గట్టిగా పట్టుకున్నది.

మెట్లు ఎక్కారు. యెందుకో అప్రయత్నంగానే ఆ మెట్లను లెక్క పెట్టింది మనోరమ. ఇరవై నాలుగు వున్నాయి. కొంచెం దూరం నడిచిన తర్వాత మళ్ళీ మెట్లు దిగారు. ఈసారికూడా లెక్క పెట్టింది. ఇరవై రెండే వున్నాయి.

తర్వాత ఓ గదిలో ప్రవేశించారు.

ఆ గది బాగా విశాలంగానే వుంది.

అక్కడి చిన్న వేదికలాంటి దానిమీద వున్న రివాల్వింగ్ ఛెయిర్‌లో ఓ వ్యక్తి కూర్చుని వున్నాడు.... అతని చేతిలో ఖరీదైన సిగరెట్టు పొగలు విడుస్తోంది. అతని మొహం తెలీకుండా పులి తలను కట్టుకున్నాడు.

"బాస్... మనోరమ" అన్నాడు జాన్సన్ ఆ వేదికకు కిందగా నిలబడి. దానికి ఒకవైపునే మెట్లు వున్నాయి.

"గుడ్. కళ్ళకు ఆ గంతలు తీసెయ్యి" అన్నాడు బాస్. అతని గొంతు మనోరమకు తమాషాగా అనిపించింది. ఎవరో కావాలని గొంతు మార్చి మాట్లాడుతున్నట్టుగా వుంది.

జాన్సన్ ఆమె కళ్ళకు వున్న నల్లటి రిబ్బన్‌ని వూడదీశాడు.

కళ్ళను చేతో నులుముకుంది మనోరమ.

నిమిషం తర్వాత ఆమెకు ఎదురుగా వేదికమీద వున్న బాస్ కనిపించాడు. కెవ్వున అరవబోయింది అతని పులి తల చూసి.

బాస్ నవ్వి "గుడ్....మంచిదానివి నువ్వు....జాన్సన్ పిలవగానే బుద్ధిగా వచ్చావు. ఇక ముందుకూడా నువ్వు నీ మంచితనాన్ని కాపాడుకుంటావనీ, మేము చెప్పినట్టు

విని బుద్ధిగా నడుచుకుంటావని అనుకుంటున్నాను...."
అన్నాడు.

అతని పళ్ళుకూడా పులికోరల్లాగానే కనిపించాయి మనోరమకు.

"బాస్....మనోరమ నిజంగా మంచి మనిషి. మనం చెప్పినట్టుగా నడుచుకుని సహకరిస్తుందనే నా నమ్మకం" అన్నాడు జాన్సన్.

"వెల్ జాన్సన్. మనోరమను హేపీగా వుంచండి. ఆమె అడిగినవన్నీ సప్లయి చెయ్యండి" అన్నాడు బాస్.

అప్పుడు మనోరమ "నాకేమీ అవసరంలేదు. నా కుమార్‌ను మీరు ఇక్కడ బంధించి వుంచారని జాన్సన్ చెప్పాడు. అతన్ని కలుసుకొని తీసుకు వెళ్ళటం కోసమే నేను ఇక్కడికి వచ్చాను. ముందు నాకు కుమార్‌ను చూపించండి" అన్నది.

"అలాగే....నువ్వు తప్పకుండా నీ కుమార్‌ను కలుసుకుంటావు. జాన్సన్ మనోరమను కుమార్ దగ్గరకు తీసుకు వెళ్ళు" అన్నాడు బాస్.

జాన్సన్ తల వూపి మనోరమతో ఆ గదిలోనించి బయటకు వచ్చాడు.

ఆమెకంతా ఆశ్చర్యంగా వుంది.

ఏదో సినిమాలో చూస్తున్నట్టుగా వుంది. పులి తల తగిలించుకున్న బాస్. ఆజ్ఞలను పాలిస్తున్న అనుచరులు.

వరండాలో కొంచెం మారం నడిచారు.

ఒక గది ముందు ఆగిపోయాడు జాన్సన్.

డోర్ పక్కనే వున్న ఎర్రటి బటన్ నొక్కాడు. సరిగ్గా ఒక్క క్షణంలో డోర్ తెరుచుకుంది,

లోపలకు నడిచారు.

అక్కడ యెదురుగానే చిన్న మంచం, దానిమీద పరుపూ వున్నాయి. దానిమీద పడుకొని యేదో నవల చదువుకుంటున్నాడు కుమార్.

డోర్ తెరుచుకోగానే లేచి కూర్చున్నాడు. లోపలకు జాన్సన్తో కనిపిస్తున్న మనోరమను చూడగానే ఆశ్చర్యం-సంతోషం ఒక్కసారిగా కలిగాయి.

జాన్సన్ చేతిలో ప్రత్యక్షమయిన పిస్తోలును చూసి ఆశ్చర్యపడింది మనోరమ. జాన్సన్ అది గమనించి నవ్వి "నా జాగ్రత్తలో నేను ఎప్పుడూ వుంటాను. చిన్న పొరపాటును కూడా బాస్ సహించలేడు" అన్నాడు.

జాన్సన్ అక్కడే వున్నాడన్న విషయాన్ని మరచి నట్టు కుమార్ గుండెలమీద వాలిపోయింది మనోరమ.

"సరిగ్గా ఐదునిమిషాల తర్వాత నేను మళ్ళీ ఇక్కడికి వస్తాను. వచ్చి నిన్ను మరో గదికి తీసుకు వెళతాను" అని జాన్సన్ అక్కడినించి వెళ్ళిపోయాడు డోర్ మూసి.

జాన్సన్ తనని ఎలా బెదిరించి తీసుకువచ్చాడో చెప్పింది మనోరమ.

తననికూడా స్పృహ తప్పించి తీసుకురావటం గురించి ఆమెతో చెప్పాడు కుమార్.

"ఇంతకీ మనిద్దరినీ ఇక్కడకు ఎందుకు తీసుకువచ్చారో నీకేమైనా తెలిసిందా?" అడిగింది మనోరమ.

"తెలీదు. ఇక్కడ నాకు అన్ని సౌకర్యాలను కల్పించారు. బందీలకు ఇన్ని సౌకర్యాలు కలిగించటం ఇక్కడే చూస్తున్నాను. చాలా క్రయిమ్ నవలల్లో మనుషులను చీకటి గదుల్లో కటిక నేలమీద బందీలుగా వుంచుతారనే చదివాను."

అదోలా నవ్వింది మనోరమ.

"విచారంలో కూడా ఇదో సుఖం అంటావా? నాకేదో భయంగా అంతా సస్పెన్స్‌గా వుంది. ఆడదాన్ని నన్ను బంధించి తీసుకువచ్చారంటే కొంచెం అర్థం వుంది. ఏ దుబాయ్ షేకులకో అమ్ముతారని అనుకోవచ్చు....కాని మగవాడివి నిన్ను కూడా ఎందుకు తీసుకువచ్చారో ఎంత ఆలోచించినా అర్థం కావటంలేదు. నువ్వూ ఆలోచించు" అన్నది.

"ఆలోచిస్తూ బుర్ర పాడుచేసుకోవటం అనవసరం. మనల్ని ఎందుకు తీసుకువచ్చారో తెలిసినా మనం చెయ్యగలిగింది ఏదీలేదు."

కుమార్ ఇలా అంటున్నప్పుడు డోర్ తెరుచుకొని జాన్సన్ లోపలకు వచ్చాడు.

"ఐదు నిమిషాలయ్యింది. సారీ....మీ ఇద్దరినీ విడదీస్తున్నందుకు దిగులు పడకండి. బాస్ చాలా మంచి మనిషి. ప్రేమికులంటే ఆయనకు ఎంతో ఇష్టం. తాత్కాలికంగా విడదీసినా మళ్ళీ కొన్ని గంటల తరబడి కలుసుకునే అవకాశాన్ని ఆయన కలిగిస్తాడు" అని మనోరమను "చూస్తూ నాతో వచ్చెయ్య....నీ గది వేరే వుంది" అన్నాడు.

అతని చేతిలో పిస్తోలు వున్నది.

బాధగానే కుమార్‌ను వదిలి జాన్సన్‌తో బయటకు వచ్చింది మనోరమ.

డోర్ మూసుకున్నది.

రెండునిముషాల తర్వాత జాన్సన్ ఆమెను ఓ గదిలోకి తీసుకు వెళ్ళాడు.

"ఇది నీ గది. పేరుకే నువ్వు బందీవి. ఇక్కడ నీకు

మీ ఇంట్లో వున్నట్టుగా అన్ని సౌకర్యాలూ వున్నాయి. ఒక వేళ నీకు ఏదైనా అవసరం ఐతే ఇదిగో.... ఈ బ్లూ కలర్ బటన్ నొక్కు....ఎవరో ఒకరు వస్తారు. నీక్కావలసినది తీసుకు వస్తారు" అన్నాడు.

మనోరమ మాట్లాడలేదు. గదినే చూస్తూ వుండిపోయింది.

జాన్సన్ డోర్ దగ్గరకు వెళ్ళిన తర్వాత "ఇక్కడ నువ్వు నిర్భయంగా నిద్రపోవచ్చు....నీ శీలానికి ఎలాంటి ప్రమాదమూ ఉండదు. ఇక్కడ అలాంటి ప్రయత్నం ఎవరు చేసినా బాస్ సహించడు" గుడ్ నైట్ అని వెళ్ళిపోయాడు.

ఆశ్చర్యంలో మునిగిపోయింది మనోరమ.

అప్పుడే చిన్న శబ్దం చేస్తూ డోరు మూసుకున్నది.

5

కళ్ళు తెరిచింది కస్తూరి.

పైన సీలింగ్ ఫ్యాను తిరుగుతున్న చప్పుడు వినపడుతోంది. గదిలో దీపం వెలుగుతోన్నది.

ఓ, మె తని బెడ్ మీద ఉన్నట్టుగా తెలుసుకున్నది.

ఆమెకు ఆశ్చర్యం కలిగింది.

కారులో తనని కాంతారావుకు యాక్సిడెంటు జరిగిందని మోసగించి స్పృహ పోగొట్టటం వరకు తనకు గుర్తు వున్నది.

ఇప్పుడు తను ఈ గదిలో వున్నది.

తనని ఎవరో తీసుకు వెళ్ళి బంధించబోతున్నారని అనుకున్నది స్పృహ పోయేముందు.

కాని—తను నిజంగా బంధించబడిందా?!

నమ్మకం కలగలేదు.

చీకటి గదిలో బంధిస్తారుగానీ ఇలా అన్ని సౌకర్యాలూ — వెలుతురూ — మెత్తని పరుపుతో వున్న ఇలాంటి గదిలో బంధిస్తారా?

దాహంగా వున్నట్లనిపించింది.

అప్పుడు టైమెంతయ్యిందో కస్తూరికి తెలీలేదు. ఆమె చేతికి వాచీని పెట్టుకోకుండానే ఆ వచ్చిన మనిషితో బయల్దేరింది.

ఆ గదిలో గడియారంలేదు.

టేబుల్ మీద మంచినీళ్ళ కూజా — గాజు గ్లాసు కనిపించాయి. లేచి వెళ్ళి రెండు గ్లాసులు చల్లని నీళ్ళు తాగింది.

ఆ తర్వాత డోర్ దగ్గరకు వెళ్ళి దాన్ని తెరిచే ప్రయత్నం చేసింది. కాని సాధ్యం కాలేదు. దాన్ని లోపల్నించి తెరవటం కుదరదని తెలుసుకున్నది.

మళ్ళీ వచ్చి బెడ్ మీద కూర్చుంది.

ఎదురుగా వున్న అద్దాల అల్మారాలో కొన్ని తెలుగు-ఇంగ్లీషు నవలలు కనపడుతున్నాయి.

తనని బంధించారని అనుకోంటే కస్తూరికి నమ్మకం కలగలేదు.

ఆమెకు హఠాత్తుగా కాంతారావు గుర్తుకు వచ్చాడు. అతను తనకోసం గదికి వచ్చి వుంటాడు.

ఇలా ఆలోచిస్తున్నప్పుడు చిన్న చప్పుడుతో ఆ గదికి వున్న తలుపు తెరుచుకున్నది.

ఆమెను తీసుకు వచ్చిన మనిషి లోపలకు వచ్చాడు చిరునవ్వుతో.

"మెలకువ వచ్చిందా? ... ఓసారి చూసిపోదామని వచ్చాను. ఈ గది నీకు అన్నివిధాలా సౌకర్యంగా వుం

టుంది. ఇందులో అన్ని సదుపాయాలూ వున్నాయి. నీకు ఏదయినా అవసరంవస్తే ఇదిగో ఈ బ్లూ కలర్ బటన్ నొక్కు" అని చెప్పాడు.

"నిన్ను చూస్తుంటే మంచివాడిలా వున్నావు. నన్ను మోసగించి ఇక్కడికి ఎందుకు తీసుకు వచ్చావో చెప్పగలవా?" అన్నది కస్తూరి.

అతను నవ్వాడు.

"చెప్పను. చెబితే మా బాస్‌కు కోపం వస్తుంది. బాస్‌కు కోపం వచ్చిందంటే నాకు ఈ భూమ్మీద నూకలు చెల్లిపోయినట్లే....అందువల్ల నేనే కాదు ఈ సంస్థలో పనిచేసే ఎవ్వరూ అలాంటి పని చెయ్యరు. పదే పదే నువ్వు ఈ విషయం గురించి ఎవరినీ అడక్కు....అది నీ ప్రాణాలకే ప్రమాదం....ఆలోచనలు మానేసి అదిగో టి.వి. ఆన్ చేసి చూస్తూ విశ్రాంతి తీసుకో" అని ఆ గదిలోనించి వెళ్ళిపోయాడు అతను.

తలుపు మళ్ళీ మూసుకున్నది.

టి.వి ఆన్ చేసింది కస్తూరి.

ముందుగా ఏవో ప్రకృతి దృశ్యాలు స్క్రీన్ మీద కదిలాయి, బెడ్ మీద పడుకొని చూస్తోంది.

అలా చూస్తున్నదల్లా ఉలిక్కిపడింది.

స్క్రీన్ మీద ఓ యువతి ప్రత్యక్షమయ్యింది. ఆమె అర్ధ నగ్నంగా వుంది. రెండు నిమిషాల తర్వాత ఓ యువకుడు అక్కడ కనిపించాడు. అతడు ఆమె శరీరం మీద వున్న రెండు పీలికల్లాంటి దుస్తులను లాగేసి ఆమెను గాఢంగా కౌగలించుకున్నాడు.

కళ్ళు తిరిగాయి కస్తూరికి.

అలాంటి దృశ్యాలను ఎప్పుడూ చూళ్ళేదు.

టి.వి.లో ఇలాంటివి వస్తాయా?

అప్పుడు అర్ధమయ్యిందామెకు. వాళ్ళు ప్రత్యేకంగా అలాంటి దృశ్యాలను ప్రసారం చేస్తున్నారు.

టి.వి. ఆఫ్ చేద్దామని అనుకున్నది.

అలా అనుకుంటూనే ఆ నగ్న దృశ్యాలను చూస్తోంది ఆమె.

ఆ దృశ్యాలను చూస్తుంటే ఆమె నరాలు మెలితిరిగి పోయాయి. తన గదిలో పడుకొని కాంతారావు గురించి ఎదురుచూస్తూ తను అనుభవించిన విరహవేదన ఒక్కసారిగా కస్తూరికి గుర్తుకు వచ్చింది.

ఆమె కళ్ళముందు కాంతారావు కదిలాడు.

బోర్లా పడుకొని టి.వి. చూస్తోంది.

కస్తూరి పమిట జారిపోయింది. ఆ విషయాన్ని ఆమె గమనించలేదు. ఆ స్క్రీన్ మీద కాంతారావును తను ఊహించుకుంటూ తన్మయత్వంలో మునిగిపోయింది.

ఆ సమయంలోనే తలుపు తెరుచుకోవటాన్ని ఆమె గుర్తించలేదు. అక్కడ నల్లగా—దున్నపోతులా వున్న ఓ మనుషి ప్రత్యక్షమయ్యాడు.

అతనికి టి.వి. స్క్రీన్ మీది దృశ్యాలూ వాటిని పరవశంతో చూస్తున్న కస్తూరి కనిపించారు. ఆమె గుండెలకేసి చూసేసరికి అతని కళ్ళు మెరిశాయి.

గుటకలు మింగుతూ పిల్లిలా లోపలకు వచ్చాడు. దగ్గరకు వచ్చిన తర్వాతకూడా ఆమె అతడిని చూడలేదు.

అతను వున్నట్టుండి పులిలా ఆమెమీద విరుచుకు పడ్డాడు.

కెవ్వుమని అరిచింది కస్తూరి భయంతో.

అతడ్ని విదిలించింది. ఐనా వాడి కబంధ హస్తాల

నించి బయటపడలేకపోయింది.

"రాక్షసుడా.... వదులు...." అన్నది గింజుకుంటూ.

పులినోటికి చిక్కిన లేడిలా పెనుగులాడుతోంది ఆమె.

అతను ఆవేశంతో విజృంభిస్తున్నాడు.

పెద్దగా అరుస్తోంది కస్తూరి.

ఉన్నట్టుండి ధామ్మని రివాల్వర్ పేలింది.... మరో సారికూడా పేలింది.

అతను కట్టెలా విరుచుకొని వెనక్కు పడిపోయాడు— మొదలు నరికిన చెట్టులా....

ఆశ్చర్యంగా తలుపుకేసి చూసి కెవ్వుమని అరిచి భయంతో స్పృహ తప్పి పడిపోయింది కస్తూరి.

అక్కడ చేతిలో రివాల్వర్ పులి తలవున్న మనిషి నిలబడి వున్నాడు.

6

ఉలిక్కిపడ్డాడు కుమార్. యెక్కడో రెండుసార్లు రివాల్వర్ ధామ్మని పేలిన మోత వినిపించింది.

ఎవరు ఎవర్ని కాల్చారు?

రివాల్వర్ యెక్కడ పేలింది? అతడి గుండెలు దడదడమని కొట్టుకున్నాయి. అంతా మిస్టరీగా అనిపించింది.

ఏమిటిదంతా? ఇంతవరకు తమని ఇలా బందీలుగా తీసుకువచ్చింది ఎందుకో కొంచెం కూడా అర్థంకాలేదు.

మనోరమని ఒంటరిగా ప్రత్యేకంగా మరో గదిలో వుంచారు. ఆమెకేమీ ప్రమాదం జరగలేదుకదా? మనోరమ ఎలా వున్నదో?

సస్పెన్స్..ఈ సస్పెన్స్‌ను భరించలేకుండా వున్నాను అనుకున్నాడతను.

ఇంతకీ తమని ఏంచేస్తారు? తననీ, మనోరమని తీసుకు

వచ్చినట్టుగా ఇంకెవర్నయినా తీసుకువచ్చారా?

అసలు తమని ప్రాణాలతో వుంచుతారో లేదో తెలీదు. బహుశ ప్రాణాలతో వదలకపోవచ్చు.

చంపుతారేమో....

ఎందుకు?

ఏమో....కారణం తెలీదు....చంపకుండా వదిలితే ఈ మనుషుల గురించి అందరికీ తెలిసిపోదూ? అందుకోసమైనా తమని చంపుతారు....

చావబోయేముందు ఒక్కసారి మనోరమను కలవాలి. మనోరమ ఒడిలోనే చచ్చిపోవాలి.

సరిగ్గా ఆ సమయంలో మనోరమ కూడా రివాల్వర్ థామ్మంటూ రెండుసార్లు పేలిన చప్పుడును విన్నది. ఒకవేళ కుమార్‌ను కాల్చిపారేశారేమోనని భయపడింది. అతను తప్పించుకోవటానికి ప్రయత్నించాడేమో? ఆమె గుండెల్లో రైళ్ళు పరిగెత్తాయి.

నో....అలా జరగటానికి వీల్లేదు. ఎక్కడో ఎవరో కాల్చి వుంటారు. తన కుమార్‌కు ఏమీ జరిగివుండదు.

కుమార్‌ను కలుసుకోవాలి. అతని గుండెలమీద వాలిపోవాలి. అతనిలో కరిగిపోవాలి. తమని ఈ మర్యాద చూపుతున్న దుర్మార్గులు ప్రాణాలతో వదులుతారన్న నమ్మకం లేదు.

కుమార్‌ను కలుసుకునే అవకాశం కలుగుతుందా?

తన కోరిక తీరుతుందా??

7

రాత్రి ఎనిమిది గంటలయ్యింది.

పోలీసు స్టేషన్‌లోకి మరోసారి వెళ్ళి కస్తూరి జాడ ఏదయినా తెలిసిందేమోనని ఇన్‌స్పెక్టర్ ధనంజయ్‌ని

అడిగాడు కాంతారావు.

తెలియలేదని చెప్పాడు యిన్‌స్పెక్టర్ —

కాళ్ళీడ్చుకుంటూ నిస్పృహతో బయటకు వచ్చాడు కాంతారావు.

ఆ రోజు ఉదయమే కస్తూరి తిరిగి రాకపోయేసరికి అనుమానం వేసి పోలీసు స్టేషన్‌కు వచ్చి రిపోర్టు ఇచ్చాడు. ఆమె నల్లటి అంబాసిడర్ కారులో వెళ్ళిన విషయం కూడా చెప్పాడు.

ఎవరో ఆమెను మోసగించి తీసుకు వెళ్ళివుంటారని కూడా చెప్పాడు.

రోడ్డుమీద నడుస్తున్నాడు కాంతారావు-నీరసంగా.

కొంచెం దూరం వెళ్ళేసరికి రోడ్డువారగా నడుస్తున్న కాంతారావు పక్కనే ఓ నల్లరంగు ఎంబాసిడర్ కారు ఆగింది.

ఆ రోడ్డులో అంతగా రద్దీలేదు.

కారులో వున్న జాన్సన్ చిన్నగా కాంతారావును పిలిచాడు.

తల తిప్పి చూశాడు కాంతారావు.

"నీతో మాట్లాడాలి కాంతారావ్ .... కారెక్కు" అన్నాడు జాన్సన్.

ఆశ్చర్యపోయాడు అతను. తనని పేరుపెట్టి పిలుస్తున్న ఆ మనిషెవరో కాంతారావుకు తెలీదు. అతన్నెప్పుడూ చూసిన జ్ఞాపకం కూడా లేదు.

"మీరెవరు?" అడిగాడు.

"నేనెవరో నీకు తెలీదు.... కాని నీకు కస్తూరి గురించిన ఆచూకీ ఇవ్వగలను."

ఉలిక్కిపడ్డాడు కాంతారావు....ఆగని మెదడులో

యేదో ఆలోచన కదిలింది ఆ నల్లరంగు ఎంబాసిడర్ కారును చూడగానే.

"నా కస్తూరిని తీసుకు వెళ్ళింది నువ్వేనా?" అడిగాడు.

"ముందు నువ్వు కారెక్కు.... కార్లో వెళుతూ అన్ని విషయాలూ మాట్లాడుకుందాం...." అన్నాడు జాన్సన్.

"నాకు తెలుసు....నువ్వే కస్తూరిని మోసంతో యెక్కడికో తీసుకెళ్ళి వుంటావు .... చెప్పు .... కస్తూరి ఎక్కడ వుంది?"

"నిన్ను కస్తూరి దగ్గరకు తీసుకెళతాను. నువ్వు అనవసరంగా కంగారుపడకు. కస్తూరి క్షేమంగా వుంది. నిన్ను కూడా తీసుకురమ్మని నన్ను పంపించింది. నువ్వు ఆమెను కలుసుకోవాలంటే ముందు కారెక్కు" అన్నాడు జాన్సన్.

డోర్ తెరుచుకొని వెనుక సీట్లో ఎక్కాడు కాంతారావు.

కారు ముందుకు కదిలింది.

"ఎక్కడ వుంది కస్తూరి?"

"ఇక్కడికి ఆరుమైళ్ళ దూరంలో వున్న ఓ ఊళ్ళో వుంది. అక్కడ ఆమె దూరపు బంధువు ఒకామె వుంది. ఆమెకు రాత్రి హఠాత్తుగా ఏదో జబ్బు ముంచుకు వచ్చింది. అందుకని కస్తూరిని తీసుకురమ్మని కారు పంపిం పంపించింది. కస్తూరి వెళ్ళిపోయింది. తను ఇంకో నాలుగు రోజులు అక్కడే వుంటుందట. నిన్ను తీసుకురమ్మని పంపించింది. నిన్ను గుర్తుపట్టటానికి నీ ఫోటో ఒకటి చూపించింది అందుకే నిన్ను గుర్తుపట్టగలిగాను" అంటూ జాన్సన్ సిగరెట్ బాక్స్ తీసి ముందువైపు వరుసలో వున్న ఓ సిగరెట్టునుతీసి లైటర్ తో వెలిగించుకున్నాడు.

కాంతారావు గుండె కుదుటపడింది జాన్సన్ చెప్పిన కథ విన్న తర్వాత.

బాక్స్‌లో వెనకవైపు వరుసలోనించి ఓ సిగరెట్టు తీసి డ్రయివ్ చేస్తూనే కాంతారావుక్కూడా ఇచ్చాడు.

జేబులోనించి తన గాస్ లైటర్ తీసి సిగరెట్టును వెలిగించుకొని గుండెలనిండా పొగపీల్చాడు కాంతారావు.

పొగను బయటకు వదులుతూ జాన్సన్‌తో యేదో మాట్లాడబోయాడు కాని సాధ్యంకాలేదు. అతని కళ్ళు యెవరో బలవంతంగా మూస్తున్నట్టుగా మూసుకు పోయాయి.

సన్నగా యేదో గొణుగుతూ సీటుమీదకు ఒరిగి పోయాడు మత్తుగా—

చిన్నగా నవ్వుకున్నాడు జాన్సన్. అప్పటివరకూ సిటీలోనే అక్కడక్కడే స్లోగా తిప్పుతున్న కారును వేగంగా ముందుకు దూకించాడు యాక్సిలేటర్‌ను గట్టిగా నొక్కుతూ—

నల్లటి ఎంబాసిడర్ కారు వూరి బయటకు దూసుకు పోతోంది.

8

డోర్ తెరుచుకుంది. బెడ్ మీద దిగులుగా కూర్చుని వున్న కుమార్ గురించే ఆలోచిస్తున్న మనోరమ వులిక్కిపడి తలెత్తి చూసింది.

లోపలకు వస్తున్న జాన్సన్ కనిపించాడు. అతను చిరునవ్వును చిందిస్తున్నాడు.

"బాస్ మిమ్మల్ని కరుణించాడు. ప్రేమికులిద్దరినీ ఈ రాత్రికి ఒకే గదిలో కలిసి వుండే ఆర్డరు జారీ చేశాడు. అదృష్టవంతులు" అన్నాడు.

"మా అదృష్టం మండినట్టే వుంది. మీకు బందీలుగా వుండి ప్రతి నిముషమూ ఏం జరుగుతుందోనని భయపడి ఛస్తుంటే నీకు జోక్‌గా వుందా?" అన్నది.

"జోక్ కాదు. నిజంగానే మీ అదృష్టాన్ని పొగుడుతున్నాను."

"ఇంతకీ మమ్మల్ని ఏం చెయ్యదల్చుకున్నట్టు మీ బాస్....చంపుతారు కదూ" అన్నది అతడి కళ్ళలోకి చూస్తూ.

"ఏమో తెలీదు. అంతా బాస్ ఇష్టం. ఆయన మనసులో ఏముందో ఎవరికీ తెలీదు. ముందు నడు....నిన్ను కుమార్ గదికి తీసుకువెళ్ళాలి."

అక్కడినించి జాన్సన్‌తో కలిసి బయటకు వచ్చింది మనోరమ.

రెండు నిమిషాల తర్వాత జాన్సన్ డోరు తెరిచి మనోరమ—కుమార్ గదిలోకి వెళ్ళగానే మళ్ళీ డోర్ మూసి వెళ్ళిపోయాడు.

రివ్వున వెళ్ళి కుమార్ గుండెలమీద వాలిపోయింది మనోరమ. ఆమెకు ఏడుపు వచ్చింది. ప్రేమగా ఆమె వీపుమీద నిమిరాడు కుమార్.

"రాత్రి రివాల్వర్ పేలిన చప్పుడు వినిపించినప్పుడు నీకేదైనా అపాయం జరిగిందేమోనని భయపడిపోయాను" అన్నది ఆమె.

"నేనూ భయపడ్డాను....ఇంతకీ రాత్రి ఎవర్ని ఎవరు కాల్చి వుంటారు" అన్నాడతను.

"ఏమో....అంతా సస్పెన్స్‌గా వుంది. మనల్ని తీసుకొచ్చి బంధించి ఇన్ని గంటలయినా మనల్ని ఎందుకు తీసుకువచ్చిందీ కొంచెం కూడా అర్థంకాలేదు" అన్నది

కస్తూరి.

"బహుశ చంపుతారేమో."

"ఎందుకు?"

"ఎందుకైనా కావచ్చు....చంపిన తర్వాత మన అస్థి పంజరాలను విదేశాలకు ఎగుమతి చెయ్యవచ్చు. ఇలాంటి వ్యాపారాన్ని కొంతమంది మనుషులు చేస్తున్నారని— బతికున్న మనుషులను అస్థిపంజరాలకోసం చంపుతారని ఈ మధ్యనే కొన్ని పేపర్లలో చదివాను. బహుశా వీళ్ళు అదే ముఠా మనుషులయి వుంటారు" చెప్పాడు కుమార్.

"అవును....అంతే ఐవుంటుంది. అయితే మనకు చావు తప్పదు ...ఇద్దరం కలిసే చచ్చిపోదాం...." అన్నది మనోరమ దిగులుగా.

"నిజమే....మనకు చావు తప్పదు. చావబోయే ముందయినా మనం యెవ్వరూ విడదీయలేనంతగా కలిసి పోవాలి. ఆఖరి కోరిక తీర్చుకుందాం. మన చావు ముహూర్తం యెప్పుడో మనకు తెలీదు కదా" అంటూ ఆమెను బెడ్ మీదకు లాగి పెదవులమీద గాఢంగా చుంబించాడు.

"లైటు వెలుగుతోంది" అన్నది మనోరమ.

"నువ్వు గమనించలేదేమో ఈ గదిలో లైటు తియ్యటానికీ వెయ్యటానికీ స్విచ్‌లు ఇక్కడ లేవు. బయట ఎక్కడో ఉండివుంటాయి. ఐనా ఈ గదికి కిటికీలు లేవు. ఎవరో చూస్తారనే ప్రశ్న లేదు" అన్నాడతను ఆమె వంటిమీద బట్టలు వలుస్తూ....

కొన్ని క్షణాల్లో ఇద్దరూ నగ్నంగా తయారయ్యారు. ఒకరిలో ఒకరు కలిసిపోయారు.

ఈ లోకం గురించిన ధ్యాసనే మరిచిపోయి ఎక్కడో సుఖాల లోకాల్లో విహరిస్తున్నారు.

కాని—ఆ గదిలో ఒకచోట అమర్చబడిన మూవీ కెమేరా వారిద్దరి సహజ శృంగారాన్ని సజీవంగా చిత్రీకరిస్తోందని వాళ్ళకు తెలీదు.

9

కళ్ళు తెరిచేసరికి కాంతారావు — కస్తూరి ఒడిలో పడుకుని వున్నాడు.

ఆశ్చర్యంగా లేచి కూర్చుని "ఇప్పుడు మనం ఎక్కడ వున్నాం" అన్నాడు.

"తెలీదు....కొంతమంది మనుషులకు బందీలుగా వున్నాం" అన్నది కస్తూరి.

కాంతారావుకు ఏడుపు మొహంతో తనని యెలా మోసగించి అక్కడకు తీసుకు వచ్చారో చెప్పినది.

"నన్ను కూడా అలాగే తీసుకువచ్చారు. నువ్వే నన్ను పిలుచుకురమ్మన్నావని చెప్పారు. ఇంతకీ మనల్ని ఎందుకు ఇక్కడకు తీసుకువచ్చినట్టు?" అనడిగాడు.

"అదే తెలీటంలేదు" అంటూ రాత్రి ఓ దున్నపోతు లాంటి మనిషి తనని రేప్ చెయ్యయానికి ప్రయత్నించే స్తే పులి తల వున్న మనిషి వచ్చి వాడ్ని కాల్చి వెయ్యటం గురించి కూడా అతనితో చెప్పింది.

"ఇక్కడ టి.వి.కూడా వుంది. ఈ టి.వి.లో అన్నీ సెక్స్ చిత్రాలే వస్తాయి. బందీలను కూడా ఇంత మర్యాదగా చూడటం యెక్కడయినా వున్నట్టు మనం విన్నామా .... ఇక్కడే చూస్తున్నాం .... ఆశ్చర్యంగా వుంది కదూ" అంటూ వెళ్ళి టి.వి. ఆన్ చేసింది.

స్క్రీన్ మీద ఓ సన్నగా—పొడుగ్గా వున్న యువతి

తన నగ్న సౌందర్యాన్ని ఓ ఓల్డుమాన్ ఎదుట ప్రదర్శిస్తూ కవ్వింపుగా నవ్వుతోంది.

కాంతారావు కూడా ఆసక్తిగా స్క్రీన్ కేసి కొంచెం సేపు చూశాడు. కాని అతని మెదడు బాగానే పని చేస్తోంది.

కస్తూరిని ఎన్నో గంటల క్రితం మోసంతో తీసుకు వచ్చిన మనుషులు ఇప్పటివరకూ ఏమీ చెయ్యకుండా ఎందుకు వుంచారు?

ఆమెను రేప్ చెయ్యటానికి ప్రయత్నించిన మనిషిని ఆ పులి తల మనిషి ఎందుకు కాల్చి చంపాడు? అతనిలో అంతటి మానవత్వం వుందా? వుంటే తమని బంధించి వుంచటం ఎందుకు? ఇంతకీ అతనెవరు? ఈ మనుషు లందరికీ నాయకుడా??

బందీలకు ఇన్ని సౌకర్యాలు కలిగించటం ఎందుకు? బంధించిన మనుషులనుండి వాళ్ళకు కావలసిన ప్రయోజనం ఏమిటి?

ప్రేమికులను తీసుకొచ్చి, ఒకే గదిలో సెక్సు చిత్రాలు ప్రసారం చేస్తున్న టి.వి. వున్న గదిలోనే వుంచడం ఎందుకోసం??

కాంతారావు తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నాడు.... అతని మెదడులో లీలగా ఏదో ఆలోచన కదులుతోంది.

ఆ సమయంలోనే కస్తూరి అన్నది. "వీళ్ళు నన్ను ఇక్కడకు తీసుకు రావటానికి ముందు నేను నిన్నే తల్చుకుంటూ విరహాన్ని అనుభవిస్తున్నాను. రాత్రి టి.వి. స్క్రీన్ మీద బ్లూ ఫిల్మ్ చూస్తూ కూడా నిన్నే పక్కన వూహించుకున్నాను. ఇక్కడనించి మనం బయటపడ తామో లేదో తెలీదు. ఇప్పుడు ఈ గదిలో మనిద్దరమే

వున్నాం....రా....మరో లోకంలో తేలిపోదాం" అన్నది కస్తూరి అతనిమీద వాలిపోతూ—

కాంతారావు ఆమె ప్రయత్నాన్ని వారిస్తూ—

"నీకు తెలీదు కస్తూరీ ఇదంతా చూస్తుంటే నాకు యేదో అనుమానంగా వుంది. టి.వి. స్క్రీన్ మీద వీళ్ళు ఇలాంటి చిత్రాలను ఎందుకు ప్రదర్శిస్తున్నారు? మనల్ని టెంప్టు చెయ్యటానికి. టెంప్టయినప్పుడు మనం కూడా కంట్రోలు చేసుకోలేక అలాగే చేస్తామనుకోవచ్చు.... మనమలా చేస్తే వాళ్ళకేమిటి ప్రయోజనం?? ఏదో వుంది. అంటే ఈ గదిలో యెక్కడో రహస్యంగా ఓ కెమెరాను ఫిక్స్ చేసి వుంటారు.

కావాలంటే ఈ గది రూఫింగ్ చూడు....చిల్లుల డిజైన్ వున్న అట్టముక్కలతో చేసి వున్నది. నా అనుమానమే నిజమయితే వీళ్ళు ఇంకా కొంతమంది ప్రేమికులను తీసుకువచ్చి ఒక్కో జంటను ఒక్కో గదిలో మనలాగే బందీలుగా వుంచి వుంటారు. వాళ్ళ శృంగారాన్ని సినిమాగా తీస్తూ వుంటారు" అన్నాడు కాంతారావు.

షాక్ కొట్టినట్లు అనిపించింది కస్తూరికి.

కస్తూరికే కాదు. ఆ గదిలో రహస్యంగా అమర్చిన స్పీకర్ల ద్వారా కాంతారావు మాటలు విన్న పులి తల బాస్ కూడా షాక్ కొట్టినట్లయిపోయాడు....

"వీడెవడో అసాధ్యుడిలా వున్నాడు....ఇంతమందిలో ఎవ్వరికీ రాని ఆలోచన వీడికి వచ్చింది. ఇక ఈ జంటతో సహజ శృంగారాన్ని చిత్రీకరించటం జరగని పని...." అని విసుక్కున్నాడు బాస్.

10

బల్లమీది ఫోన్ మోగింది.

రిసీవర్ చేతికి తీసుకొన్నాడు యిన్స్పెక్టర్ ధనుంజయ్. "హల్లో.... ఇన్స్పెక్టర్ని" అన్నాడు.

అంతే .... క్షణంలో అవతలినించి మాట్లాడుతున్న గొంతును వినగానే వణికిపోయాడు.

డి.ఐ.జి. ప్రళయ గర్జన చేస్తున్నాడు.

"ఇంతమంది యువతీ యువకులు మాయం అవుతుంటే మీరంతా ఏం చేస్తున్నట్టు? పోలీసు శాఖను ప్రజలు తిడుతున్నారు. నీ స్టేషన్లో కంప్లయింట్ ఇచ్చిన కేసు గురించి నువ్వు తీసుకొన్న చర్యలు ఏమిటి? నలభై ఎనిమిది గంటలు టైము ఇస్తున్నాను.... యువతీ యువకులు ఎలా మాయమవుతున్నారో వాళ్ళను ఎవరు ఎత్తుకెళుతున్నారో ఆ ముఠాను పట్టుకోవాలి" అని కొంచెంసేపు తిట్టి ఫోన్ పెట్టేశాడు.

ఇన్స్పెక్టర్ ధనుంజయ్ మొహం పాలిపోయింది. అతనికి ప్రేమికులను మాయంచేస్తున్న ముఠా మీద అంతులేని కోపం వచ్చింది. ఆ ముఠాలో ఒక్క మనిషి దొరికినా వాడిని తుపాకీలో వున్న తూటలన్నింటితోనూ కాల్చి చంపాలనుకున్నాడు.

అమ్మాయిలను మాయం చేస్తున్నారంటే అందులో అంతగా ఆశ్చర్యం ఉండేది కాదు. మగవాళ్ళను కూడా ఎందుకు ఎత్తుకు వెళుతున్నారు?

మగవాళ్ళతో యేమిటి ప్రయోజనం?

ప్రేమికులనే ఎందుకు మాయం చెయ్యాలి?

ఇలాంటి యెన్నో సందేహాలు ధనుంజయ్ మెదడులో గిర్రున తిరిగాయి.

కాని — వాటన్నింటికీ కనీసం ఒక్కదానిక్కూడా జవాబు దొరకలేదు.

అప్పటికే మాయమైన మనుషుల తల్లిదండ్రులు పోలీసుస్టేషన్ చుట్టూ ఆందోళనగా తిరిగిపోతున్నారు?

ఐనా ధనుంజయ్ ఏమీ చెయ్యలేకపోయాడు.

అతనూ ఆ ముఠా ఆచూకీ తెలుసుకోటానికి ఎన్నో ప్రయత్నాలు చేస్తున్నాడు.

కాని—అవి ఫలించటం లేదు.

ఎలాగైనాసరే ఆ ముఠాను డి.ఐ.జి. ఇచ్చిన గడువు లోపుగానే పట్టుకోవాలని గట్టిగా అనుకున్నాడు ఇన్స్పెక్టర్ ధనుంజయ్.

11

"వెల్కమ్.... వెల్కమ్" అంటూ ఆ వ్యక్తిని సాదరంగా ఆహ్వానించాడు పులి తల బాస్.

నవ్వుతూ వచ్చి బాస్తో కరచాలనంచేసి బాస్ చూపించిన కుర్చీలో కూర్చున్నాడు అతను.

అతను—సన్నగా, పొడుగ్గా వున్నాడు. తెల్లగా పాలిపోయినట్టున్న మొహం—డేగ కళ్ళు....పలుచగా వున్న పొట్టి జుట్టు వున్న క్రాపు....ఎక్కువగా సిగరెట్లు కాల్చినందువల్ల అతని పెదవులు నలుపు రంగుకు తిరుగుతున్నాయి.

"నిన్ననే మీరు వస్తారని ఎదురుచూశారు మిస్టర్ ముఖేష్....ఇవిగో....చూడండి" అంటూ పక్కనే వున్న చిన్న సూట్కేసు అందుకొని దాన్ని తెరిచి ముఖేష్కు చూపించాడు బాస్ నవ్వుతూ—

"చాలా వున్నాయి .... థాంక్యూ .... ఇందులో ఓ రేప్ సీను ఫిల్ము వున్నదా" అనడిగాడు....ఆ పెట్టె

నిండుగా బ్లూ ఫిల్ములు వున్న రీళ్ళ చుట్టలు వున్నాయి.

"సారీ ముఖేష్....అన్నీ సహజ శృంగారం వున్న ఫిల్ములే. యేమాత్రం బెదురులేకుండా అవకాశం దొరకగానే ప్రేమికులు విచ్చలవిడిగా జరిపిన శృంగారం ఫిల్ము చుట్టలే అవి. రేప్ దృశ్యం వున్న ఫిల్ము కావాలంటే నేను రేపు మీకు ఇవ్వగలను" అన్నాడు బాస్.

"రేపు తప్పకుండా యివ్వండి. రేప్ సీన్లు వున్న ఫిల్ములకు కూడా మంచి డిమాండ్ వుంది. చాలామంది అడుగుతున్నారు."

"అలాగే....తప్పకుండా రేపు ఇస్తాను. ఈ రోజునే షూట్ చేయిస్తాను...." అంటూ నవ్వుతూ ముఖేష్ ఇచ్చిన సూట్కేసును అందుకొని తెరిచి చూశాడు.

దాన్నిండా కరెన్సీ నోట్లకట్టలు వున్నాయి.

"థాంక్ యూ....మన మధ్య వ్యాపారం ఎల్లప్పుడూ ఇలాగే సాగుతూ వుండాలని కోరుకుంటున్నాను" అన్నాడు బాస్.

"ఐ విష్ ది సేమ్" అన్నాడు ముఖేష్.

తర్వాత వాళ్ళిద్దరూ సంతోషంగా డ్రింక్ చెయ్యటం మొదలుపెట్టారు.

12

చేతులు వెనక్కి వుంచుకొని గదిలో అటూ ఇటూ తిరుగుతున్నాడు కాంతారావు. తెల్లవారగానే అతడిని తీసుకువచ్చి ప్రత్యేకంగా మరో గదిలో వుంచి వెళ్ళి పోయారు.

తమ స్థావరంలోకి ఒకసారి అడుగుపెట్టిన ఏ మనిషినీ ప్రాణాలతో బయటకు పోనివ్వరనే నిర్ణయానికి వచ్చేశాడు అతను.

అందుకే అక్కడినించి ఎలాగైనా తప్పించుకొని పారిపోయి ఆ సావరం గురించి ముఠా గురించి పోలీసులకు తెలియజెయ్యాలనే ఆలోచనలో వున్నాడు.

కాని ఆ గదిలోనించి బయటపడి తప్పించుకోవటం ఎలా?

ఎలా సాధ్యమవుతుంది??

డోరు తెరవటానికి బయటనే వుంది బటన్.

లోపల ఏమీ లేదు.

తలుపు తెరుచుకొని బయటకు వెళ్ళినా ఇంతమందిని తప్పించుకొని తను రోడ్డుమీదకు వెళ్ళగలడా?

ఏమో! ఎలాగైనా చావు తప్పదు.

చచ్చేముందు ఆఖరి ప్రయత్నం ఒకటి చెయ్యాలి.

మంచి ఆలోచన రావటంకోసం నుదుటిమీద కొట్టుకున్నాడు చిన్నగా.

రెండు నిమిషాల తర్వాత అతనికో విషయం గుర్తుకు వచ్చింది.

ఏదయినా అవసరం ఐతే బ్లూ బటన్ నొక్కమని చెప్పారు. కాబట్టి ఇప్పుడు తను ఆ బ్లూ కలర్ బటన్తోనే బయటపడే ప్రయత్నం మొదలుపెట్టాలని అనుకున్నాడు.

అలా అనుకోగానే గోడకు వున్న బ్లూ కలర్ బటన్ని మూడుసార్లు నొక్కాడు.

నొక్కేసి బెడ్మీద ఓ నవలను చేత్తో పట్టుకొని చదువుతున్నవాడిలా కూర్చున్నాడు,

రెండు నిమిషాలు గడిచాయి. చిన్న చప్పుడు చేసుకుంటూ డోర్ తెరుచుకుంది. ఓ మనిషి లోపలకు వచ్చి "ఏం కావాలి?" అనడిగాడు.

"సిగరెట్లు ఐపోయాయి. గంటనించీ సిగరెట్టు తాగక పిచ్చెక్కినట్టుగా వుంది. త్వరగా తీసుకురా. వెళ్ళు" అన్నాడు కాంతారావు.

ఆ మనిషి నిజమే అనుకొని వెనక్కి తిరిగాడు.

అంతే_కాంతారావు ఆ మనిషిమీదకు చిరుత పులిలా యెగిరిదూకి గొంతును గట్టిగా పట్టుకొని గోడవైపుకు నెట్టుకుపోయాడు.

ఆ మనిషి కొంచెం సన్నగానే వున్నాడు. కాంతారావుకంటే అతని బలం తక్కువే. అంతే కాకుండా కాంతారావులో తెగించిన చావు బలం వుంది.

ఒక్క నిమిషంలోనే ఆ మనిషి స్పృహ తప్పి తల పక్కకు వాల్చేశాడు....

అతడ్ని గదిలో ఓ మూలకు లాగి వేగంగా బయటకు వచ్చి బటన్ నొక్కాడు. వెంటనే డోరు మూసుకు పోయింది.

ఆ గది ఎదురుగానే సన్నటి వరండాలాంటిది వుంది. దానికి రెండువైపులా వరుసగా గదులు వున్నాయి. వాటి తలుపులు మూసి వున్నాయి.

పరుగులాంటి నడకతో వెళ్ళి ఆ వరండా మలుపు తిరగబోయి ఉలిక్కిపడ్డాడు కాంతారావు.

ఎదురునించి జాన్సన్ వస్తున్నాడు.

అతడ్ని చూడగానే వెనక్కి తిరిగి పరుగుతీయ బోయాడు.

"ఆగు....ఆగు...." అంటూనే జేబులోనించి పిస్తోలు తీసి పేల్చాడు జాన్సన్.

ఆగిపోయాడు కాంతారావు. గుండు అతని చెవి పక్కనించి దూసుకు వెళ్ళిపోయింది.

పిస్తోలు పేలిన మోతవిని నలుగురు అనుచరులు పరిగెత్తుని వచ్చారు.

"ఇతను తప్పించుకోని పారిపోబోతూ పట్టుబడిపోయాడని బాస్‌కు తెలియజేయండి" అన్నాడు జాన్సన్ ఒకడితో.

అతను వెళ్ళిపోయాడు.

మూడు నిమిషాల తర్వాత పులి తల బాస్ వచ్చాడు.

వస్తూనే ఈడ్చి కాంతారావు చెంపమీద బలంగా కొట్టాడు.

"డర్టీ బ్రూట్ ... మా స్థావరంలో అడుగు పెట్టిన మనిషి అడుగు బయటకు వెయ్యలేదు. తెలుసుకో" అన్నాడు కోపంగా.

బాస్ కేసి ఆశ్చర్యంగా చూశాడు కాంతారావు.

మొహానికి తగిలించుకొన్న ఆ పులి తల బొమ్మను తీసేస్తే అతడిని ఎక్కడో రెండుమూడుసార్లు చూసినట్లు అనిపించింది.

ఎక్కడో గుర్తుతెచ్చుకొనే ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు. ముఖ్యంగా ఆ పర్సనాలిటీ, నడకతీరు, కావాలని గొంతు మార్చి మాట్లాడుతున్నట్టుగా అనిపిస్తోంది.

"పీడ్నిష్ పనిష్‌మెంట్ సెల్‌కు తీసుకరండి" అంటూ ముందుకు వెళ్ళాడు బాస్.

వాళ్ళు కాంతారావును అక్కడినించి ఓ చిన్న గుహలాంటి గదిలోకి తీసుకువెళ్ళారు. ఆ గదిలో పైకప్పునించి గొలుసులు వేల్లాడుతున్నాయి.

కాంతారావు చేతులను పైకి ఎత్తి ఆ గొలుసులలో కట్టేశారు.

అప్పుడు బాస్ నల్లటి కొరడా తీసుకవచ్చి దానితో

కాంతారావు శరీరంమీద ఝెళ్ళుమనిపించాడు.

బాధతో అరిచాడు కాంతారావు.

బాస్ వికృతంగా నవ్వి "ఇడియట్.. నువ్వే తెలివి గలవాడి ననుకుంటావా? శృంగారం జరుపుకోమని మీ యిద్దరినీ ఒకే గదిలో వుంచితే మా ప్లాను యేమిటో ఊహించి దానికి దూరంగా పడుకుంటావా తెల్లవారే వరకూ. అందుకు తగిన ఫలితం ఇదే.... కొరడా దెబ్బలు" అంటూ పిచ్చిపట్టినవాడిలా కసిగా కాంతారావును కొరడాతో కొట్టాడు బాస్.

కొడుతున్నంతసేపూ కాంతారావు బాధతో ఆర్తనాదాలు చేస్తూనే వున్నాడు. అతడి బట్టలు చిరిగిపోయాయి. వంటినిండా ఎర్రగా వాతలు తేలాయి.

బాస్‌కు చెయ్యి నొప్పి అనిపించి, "వీడ్నికూడా మన రేప్ షూటింగ్ హాలులోకి తీసుకువచ్చి కట్టెయ్యండి. వీడి కళ్ళముందే ఆ కస్తూరిని రేప్ చేయిస్తూ ఫిల్ము తయారు చెయ్యాలి" అని అక్కడినించి వెళ్ళిపోయాడు బాస్.

అంత బాధలోనే అదిరిపడ్డాడు కాంతారావు ఆ మాటలు విని.

13

టాక్సీలోనించి దిగాడు ముఖేష్ సూట్కేసుతో___

నిమిషం తర్వాత టాక్సీ వెళ్ళిపోయింది. అతను ఒక్కసారి అటూ ఇటూ చూసి రోడ్డు క్రాసు చెయ్యబోయాడు.

రోడ్డు మధ్యలోకి రాగానే రివ్వున దూసుకువచ్చిన ఓ ప్లిమత్ కారు ముఖేష్ సూట్కేసు పట్టుకొన్న చేతిని రాసుకుంటూ వెళ్ళిపోయింది.

ఆ విసురుకు అతను వెల్లికిలా పడిపోయాడు. అతని చేతిలోని సూట్ కేసు యెగిరి కొంచెం దూరంలో పడి ఓపెన్ అయ్యింది.

అందులో వున్న బ్లూ ఫిల్మ్ చుట్టలు చెల్లాచెదురుగా దొర్లుకుంటూ పోయాయి.

అప్పుడే మోటారుసైకిలుమీద వస్తున్న ఇన్ స్పెక్టర్ ధనుంజయ్ ఈ దృశ్యాన్ని చూశాడు.

అప్పటికే అక్కడ నలుగురు కాన్ స్టేబుళ్ళు ప్రత్యక్షమయ్యారు.

కిందపడిన ముఖేష్ షాక్ నించి ఇంకా తేరుకోలేదు.

మోటారుసైకిలు ఆపి దన దగ్గరకు దొర్లుకుంటూ వచ్చిన ఓ ఫిల్మ్ చుట్టనుతీసుకొని కొంత ఫిల్మ్ నుతీసి ఎండకు ఎదురుగా వుంచి చూశాడు ధనుంజయ్.

అదిరిపడ్డాడు.

అందులో మాయమైపోయారని కంప్లయింట్ ఇవ్వబడిన యువతీ యువకులు న్యూడ్ గా వున్నారు శృంగార క్రీడలో.

ఒక్క క్షణంలోనే ఇన్ స్పెక్టర్ కి అంతా అర్థమయ్యింది.

షాక్ నించి తేరుకొన్న ముఖేష్ పోలీసులను చూడగానే అక్కడినించి పరుగుదీయటానికి ప్రయత్నం చేశాడు. కాని ఇన్ స్పెక్టర్ ధనుంజయ్ ఇనుపచేతులనించి తప్పించుకో లేకపోయాడు.

క్షణాల మీద ఆ బ్లూ ఫిల్మ్ చుట్టలతో పాటు ముఖేష్ నుకూడా స్టేషన్ కు తీసుకువెళ్ళాడు ధనుంజయ్.

• • •

రేవ్ షూటింగ్ హాలులో కస్తూరి పరుగులుతీస్తోంది.

ఆమె వెనుక ముగ్గురు ఎనుబోతుల్లాంటి మనుషులు పరిగెత్తుతూ ఆమె చీరపట్టుకొని లాగుతున్నారు.

కస్తూరి పడిపోయింది. లేవటానికి ప్రయత్నించగానే ఒకడు ఆమె కాలు పట్టుకొని లాగాడు.

మోకాళ్ళవరకు చెదిరిపోయింది చీర.

ఆమె తెల్లటి పిక్కలమీద కసిగా కొరికాడు ఒకడు. బాధతో అరిచింది కస్తూరి.

బూతులు తిడుతున్నాడు కాంతారావు ఆ ఘోర దృశ్యాన్ని చూడలేక. తన కళ్ళముందే తను ఎంతో గాఢంగా ప్రేమించిన కస్తూరిని వేటాడుతున్నట్టుగా వెంటపడి ముగ్గురు మనుషులు రేప్ చెయ్యటాన్ని అతను చూడలేక పెద్దగా అరుస్తున్నాడు బాస్‌ని అందరినీ తిడుతూ.

ఐనా బాస్ కాంతారావు అరుపులను పట్టించుకోవటం లేదు.

ఆ ముగ్గురినీ ఉత్సాహపరుస్తున్నాడు.

వాళ్ళకు ఎలా చెయ్యవలసిందీ డైరెక్టు చేస్తున్నాడు.

రెండు మూవీ కెమెరాలతో దాన్ని చిత్రీకరిస్తున్నారు ఇద్దరు మనుషులు.

కస్తూరి మళ్ళీ పైకి లేచి పరుగెత్తటానికి ఒక్కసారి అవకాశమిచ్చారు.

కస్తూరి లేచి మళ్ళీ పరుగుదీసింది ఏడుస్తూ—

ఆ ముగ్గురూ తోడేళ్ళలా వెంటపడి మళ్ళీ ఆమెను పట్టుకున్నారు. ఒకడు ఆమె జాకెట్టుమీద చెయ్యివేసి బలంగా లాగాడు.... చేతివరకు జాకెట్టు చిరిగి వాడి చేతిలోకి వచ్చింది. పెద్దగా నవ్వాడు వాడు.

ఇంకోడు వెనుకనించి ఆమెను గట్టిగా పట్టుకున్నాడు.

మూడో వాడు ఆమె బుగ్గలను పళ్ళతో పట్టి గట్టిగా లాగాడు.

బాధతో కెవ్వున అరిచింది కస్తూరి.

తుపుక్కున వాడి మొహంమీద వుమ్మేసింది

అదిరిపోయేడు వాడు.

ఉన్నట్టుండి తుపాకులు పేలిన చప్పుడు వినిపించి బాస్‌తో అంతా వెనక్కు తిరిగి చూసి భయంతో వణికి పోయారు.

చుట్టూ ఇన్‌స్పెక్టర్ ధనుంజయ్‌తో పాటు యాభై మంది పోలీసులు తుపాకులతో సిద్ధంగా వున్నారు ఫైర్ ఓపెన్ చెయ్యటానికి.

ఇన్‌స్పెక్టర్ పక్కనే చేతిలో బేడీలతో తలవంచుకుని నిలబడి వున్న ముఖేష్‌ను చూడగానే తన స్థావరం గురించి పోలీసులకు యెలా తెలిసిపోయి వుంటుందో గ్రహించాడు బాస్.

తప్పించుకోవటం సాధ్యంకాదని అలాంటి ప్రయత్నం చెయ్యలేదు.

ఏడుస్తూ వచ్చి కాంతారావు గుండెలమీద వాలిపోయింది కస్తూరి అతని చేతిగొలుసులు విప్పదీసి.

ఆమెను ఓదార్చాడు అతను.

సమయానికి ఇన్‌స్పెక్టర్ ధనుంజయ్ పోలీసులతో ఆ స్థావరాన్ని తెలుసుకుని ఎలా రాగలిగాడో అతనికి అర్థంకాలేదు.

ధనుంజయ్ బాస్ దగ్గరకు వచ్చి మొహానికి వున్న ఆ పులి తల బొమ్మను వూడపీకి "నువ్వా!" అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా నమ్మలేనట్టు.

క్షణం తర్వాత శక్తికొద్దీ పిడికిలితో బాస్ మొహం

మీద కొట్టాడు.

ఎగిరిపడ్డాడు బాస్ కీచుమని అరుస్తూ—

"వీడు జనప్రియ ఫోటో స్టుడియో ప్రొప్రయిటర్ అనంత్ ఇన్‌స్పెక్టర్ గారూ" అన్నాడు కాంతారావు.

"అవును. నాకు తెలుసు .... స్టుడియోలో వుండి ఫోటోలు తీయించుకోటానికి వచ్చే వాళ్ళలో ఎవరెవరు ప్రేమికులో తెలుసుకుని, వాళ్ళని తెచ్చి వాళ్ళతో వాళ్ళకు తెలీకుండానే బ్లూ ఫిల్ముల్లుతీసి బిజినెస్ చేస్తున్నాడు...." అంటూ కోపంతో బాస్‌ను పిడికిలితోనే దొరికిన చోటునల్లా పొడిచాడు కనికొద్దీ.

అప్పటికే కొంతమంది వెళ్ళి అన్ని సౌకర్యాలూ వున్న గదుల్లో బందీలుగా వున్న యువతీ యువకులందరినీ విడిపించుకువచ్చారు.

వాళ్ళందరికీ తను ఆ స్థావరాన్ని ఎలా తెలుసుకున్నదీ చెప్పాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

అంతా తెలుసుకున్న తర్వాత ఆ ప్రేమికులంతా "సార్ ....ఇక మేము ఈ బందిఖానానించి ప్రాణాలతో బయటపడమనుకుని గదుల్లో స్క్రీన్ మీద చూపించిన బ్లూ ఫిల్ములను చూసి ఉద్రేకపడి ఆ కెమెరాలకు దొరికిపోయాం. మీరు దయచేసి మా శృంగారం నిండివున్న ఆ ఫిల్ము లన్నింటినీ తగలబెట్టించండి" అన్నారు.

"తప్పకుండా. ఇకనించయినా మీరు జాగ్రత్తగా వుండండి. సంఘంలో ఇలాంటి పులి తలలు తగిలించుకుని నక్కల్లా గోతులు తవ్వే వెధవలే ఎక్కువమంది వుంటారు ఈ నక్కల ఆట కట్టించాలంటే మీరు నిజమైన పులులు కావాలి" అన్నాడు ధనుంజయ్ కేవలం పది

45

గంటలలోపుగానే ఆ ముఠాను పట్టుకోగలిగాననే సంతోషంకొద్దీ.

అంతా కదిలారు.

“థాంక్ గాడ్....మళ్ళీ మనం ప్రాణాలతో బయట పడతామని అనుకోలేదు” అంటోన్నది మనోరమ. ఆమె పాదాలకిందవున్న పులితల బొమ్మను గట్టిగా తొక్కుతూ.

అలాంటి ఎన్నో పాదాలు ఆ పులి తల బొమ్మమీద నించి కసిగా నడుచుకుంటూ వెళ్ళాయి.

ఇప్పుడు ఆ పులితల బొమ్మ పగిలి ముక్కలై పోయింది. దానికి పులి తల పోలికలే లేవు.

—:అయిపోయింది:—